

DIUMENGE XXVII DE DURANT L'ANY (B)
Homilia del P. Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat
7 d'octubre de 2018
Gn 2,18-24 / He 2,9-11 / Mc 10,2-16

Estimats germans i germanes,

L'oració inicial d'avui contenia una petició que, segons com es miri, pot resultar enigmàtica: "Concediu-nos allò que la pregària no gosaria demanar". Enigmàtica, perquè ens pot generar el dubte de saber si, a Déu, li ho podem demanar tot, o bé si hi ha coses que portem al cor però que no ens atrevim a formular-les.

Aquesta qüestió ens fa entrar de ple en el tema de la pregària, i sobretot la pregària de petició, que és la que ens resulta més espontània. No és la més important, perquè, almenys com la pregària de petició, també ho són igualment la de lloança, la d'acció de gràcies, la de penediment. Aquestes potser les donem per sobreenteses. I fins i tot la pregària de petició ens podria decebre, ja que Jesús ens va dir: "Prou sap el vostre Pare què necessiteu".

És aquí on podem trobar un punt de contacte entre allò que no gosem demanar i allò que necessitem. Si hi ha alguna cosa que no gosem demanar és: o perquè tenim una noció esbiaixada de Déu o perquè volem una cosa tan gran que no ens atrevim a demanar-la.

Un exemple: encara que és fàcil tornar-nos rutinaris quan preguem pels pobres, també és possible que hàgim arribat a un nivell tan profund de sensibilitat humana que ens sentim impotents davant la possibilitat de posar remei a aquesta fragilitat humana que és la pobresa.

Sí, les realitats humanes poden ser fortes o fràgils, entusiasmadores o depriments, i aquesta és una primera pista per entendre què no gosa demanar la pregària. Avui la primera lectura ens donava una visió fresca, àgil, gairebé romàntica dels primers moments de la creació: l'esclat de la natura, la bellesa de l'home i la dona acabats de sortir de les mans de Déu. Els músics potser recordareu aquells diàlegs d'Adam i Eva de l'oratori "La creació", de Joseph Haydn, i els artistes els retaules flamencs.

El salm responsorial també ens donava una visió idíl·lica de la família que feia pensar en aquell cant popular: "Com més serem a taula, la joia és més gran". L'evangeli, en canvi, no ocultava dues fragilitats humanes, molt presents en la nostra societat: la fragilitat de la parella i la feblesa dels infants, perquè tant la parella com els infants estan particularment exposats a la violència i l'explotació, a vegades per part dels éssers més pròxims.

Tal com Jesús, quan li van preguntar pel primer manament va afegir que n'hi ha un segon que és l'amor al proïsme, avui a la pregunta farisaica sobre el divorci –d'un masclisme pur i dur–, remet a la igual dignitat dels dos sexes i els responsabilitza tots dos en matèria de fidelitat. Semblantment, els nens i les nenes, que sovint són bandejats o explotats, mereixen atenció per part de Jesús i fins i tot els posa com a referents per a entrar al Regne de Déu.

Pot semblar molt fàcil estimar quan les persones et complauen. Però tractar els altres amb absolut respecte a la dignitat que tenen com a homes i dones o infants creats a imatge de Déu, demana un tremp que només podem assolir per la pregària. Més encara, són tan grans les fragilitats humanes, avui i sempre, que potser el respecte i l'amor a les persones entren de ple en la categoria d'"allò que la pregària no gosaria demanar".